

Kunsten å kommunisere det kompliserte

Jo Røislien jobbet med matteprogrammet Siffer som ble laget av TeddyTV for NRK. Der lærte han mye om å formidle matematikk på en måte som folk utenfor faget kunne forstå.

På landsmøtet fortalte han om hvordan de gjorde det da de laget Siffer. Og først fortalte han om karriereveien sin, som profesjonell nerd. Om at han hadde sagt nei takk til ingeniørjobb, for å slippe å gå med hjelm og få flatt hår. Luesveis er uaktuelt for Røislien. Så han underviste heller i fysikk en stund, men det var så kjedelig å si det samme om og om igjen. Da ringte heldigvis en tidligere mentor og lurte på hvorfor han ikke hadde søkt doktorgradsstipend. Så da gjorde han det. Og så ble det veldig kjedelig med stein. Da flyttet han inn i huset til den døde bestemoren sin på Lillehammer – og så ble han forskningsveileder på Rikshospitalet. Men så var det det med at det var så mange pasienter der, syke folk altså. Det var ikke så trivelig i lengden.

Nå for tiden jobber han for Norsk luftambulans. Verdens beste forskningsinstitusjon innen akuttmedisin, hevder han. Og det passer bra for ham, for han har ikke peiling på akuttmedisin.

60 sekunder

Men så var det det med formidlingen. Han ble invitert med til å lage Siffer for NRK. På TV har du cirka 60 sekunder på deg til å si noe substansielt. Hvordan sier man noe substansielt på 60 sekunder?

Det første du må huske er forresten at alle andre synes at det du driver med er kjedelig. Tannlegeting er dritkjedelig! Ikke glem det.

Og når det kommer til matematikk er det sånn at de fleste velger matematikk bort fra livet sitt så snart de kan, det vil si når de er 17 år.

Jo Røislien fortalte om alle jobbene sine, og særlig om hvordan de laget TV-programmet Siffer.

– Når vi skulle lage matte-TV var det altså 17-åringer vi måtte sikte mot.

– Skulle jeg lage barnslige matteting på TV? Nei! Det gidder jeg ikke, asså. Tenkte han.

Investere

Og så ble det gøy. Formidlingen og formen er like viktig som budskapet. Og regelen er at jo kulere det ser ut, jo dyrere er det.

Det går an å vise hvilket mønster som dannes når du kaster en kopp med ris på gulvet. Det går også an å ta med en kasse med badeender opp i stupetår-

net på Frognerbadet og kaste dem ned i det tomme bassenget, fra tier'n. Så det gjorde de. I januar.

For å vise hvor mange ulike kombinasjoner du kan lage av fire ganger fire – 256 altså, tok han med seg 16 plagg. Bukser, T-skjorter, skopar og skjurf, fire av hvert, og skiftet og skiftet og skiftet og skiftet – til alle variasjonene var vist.

Du må tørre å investere i å gjøre det lettere for mottakerne. Hvis ikke vi gidder det – hvorfor skal noen gidde å høre eller se på?

Tekst og foto: Ellen Beate Dyvi